

Arrest

nr. 67 045 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het attest van afneming van een verblijfsdocument ingevolge de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 mei 2011 door de burgemeester van Malle.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Nigeriaanse nationaliteit.

Op 5 juni 2010 is verzoeker gehuwd te Malle met mevr. B.B. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 22 juni 2010 heeft verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend en dit als echtgenoot van mevr. B.B. (...).

Bij beschikking van 22 februari 2011 werd mevr. B.B.(...) gemachtigd afzonderlijk te verblijven en werd aan verzoeker het verbod opgelegd de woning van mevr. B.B.(...) te betreden op straffe van uitdrijving.

Op 27 april 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 mei 2011 werd aan verzoeker een attest tot afneming van een verblijfsdocument betekend ingevolge de voormelde beslissing van 27 april 2011. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten. Op 22.02.2011 besliste de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen het volgende: ‘aangezien er een geding in echtscheiding is tussen de partijen hangende is (...) Machtigen eisende partij (de Belgische echtgenote) afzonderlijk te verblijven te 2390 Malle, (...), bij uitsluiting van verwerende partij (betrokkene) en leggen deze laatste op de woning nog te betreden op straffe van uitdrijving door het ambt van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, desnoods met bijstand van de openbare macht. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° en § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist geenszins dat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, doch stelt dat de verweerder had moeten onderzoeken of hij niet in aanmerking kwam voor een toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij het aangevoerde middel aangezien de stukken van het administratief dossier niet de minste indicatie in deze zin bevatten.

In zoverre verzoeker nu een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegt en hiermee wil aantonen dat hij onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt, merkt de Raad op dat deze arbeidsovereenkomst dateert van na de beslissing houdende de beëindiging van zijn verblijfsrecht en bijgevolg geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen belang bij het aangevoerde middel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij bij verstek is veroordeeld en dat het niet duidelijk is of de beslissing in kracht van gewijsde is getreden en werd uitgevoerd. Hij benadrukt dat hij nog steeds op hetzelfde adres gedomicilieerd is en dat ook zijn arbeidsovereenkomst dit adres vermeldt. Verzoeker stelt dat het onduidelijk is of er al een woonstcontrole is uitgevoerd. Tot slot stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing te lezen staat “wordt opgelegd nog de woning te betreden”, hetgeen duidelijk wijst op een gebod.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, hetgeen wordt afgeleid uit een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen waaruit blijkt dat een echtscheidingsprocedure werd ingeleid en dat de echtgenote van verzoeker werd gemachtigd afzonderlijk te verblijven. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen een beschikking heeft uitgevaardigd op 22 februari 2011 in kort geding waarbij wordt vastgesteld dat er een geding in echtscheiding hangende is en waarbij de echtgenote van verzoeker gemachtigd wordt om afzonderlijk te verblijven en aan verzoeker een verbod wordt opgelegd om de woning nog te betreden. Verzoekers beschouwingen dat hij bij verstek werd veroordeeld en dat hij zich de vraag stelt naar de kracht van gewijsde van deze beschikking doen hier geen afbreuk aan. Verder blijkt uit een proces-verbaal opgesteld door de politie van Malle (PV 003425/11 d.d. 22/04/2011) dat de echtgenote van verzoeker op 6 januari 2011 aangifte heeft gedaan van het verlaten van de echtelijke woonst door verzoeker. Op 20 april 2011 deelt de echtgenote van verzoeker mee dat hij zijn adreswijziging nog steeds niet heeft doorgegeven en dat ze wenst dat hij geschrapt wordt van haar adres. Ze vermeldt tevens dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Ze stelt dat haar echtgenoot geen sleutel van de woning meer heeft en dat hij niet binnen kan. Op 20 april 2011 stelt de politie vervolgens vast dat verzoeker geen belangen meer heeft op dit adres. Inzake het niet tijdig aangeven van de adreswijziging werd een afzonderlijk proces-verbaal opgesteld (AN.13.LA.003369/2011 d.d. 20.04.2011). Tevens wordt door de politie ook aangegeven dat de procedure tot ambtshalve schrapping lopende is. Uit voormelde gegevens blijkt heel duidelijk dat er geen gezinscel meer is en dat de bestreden beslissing terecht vaststelt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekers argumenten doen hier geen afbreuk aan. Er is duidelijk een woonstcontrole gebeurd waaruit blijkt dat verzoeker zijn adreswijziging niet heeft doorgegeven. Zoals hiervoor aangegeven is er een procedure tot ambtshalve schrapping lopende. Verder staat het vast dat er geen minimum aan relatie meer is tussen de echtgenoten. Niet alleen is er de beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg waarin wordt vastgesteld dat een echtscheidingsprocedure werd ingeleid, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoeker, maar verder is er ook een proces-verbaal van de politie van Malle naar aanleiding van een klacht van zijn echtgenote, waaruit blijkt dat de politie zelf heeft vastgesteld dat verzoeker geen belangen meer heeft op het adres van zijn echtgenote. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing melding maakt van een gebod in de plaats van een verbod, betreft het duidelijk een materiële vergissing. Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat zijn echtgenote gemachtigd is om afzonderlijk te verblijven. Verzoeker maakt geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van zijn rechten van verdediging.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg welke hem niet werd meegedeeld. Hij meent dat verweerder hierdoor onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit de bespreking van het tweede middel is reeds gebleken dat in de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg werd vastgesteld dat de echtscheidingsprocedure werd ingeleid. Verzoeker spreekt dit gegeven niet tegen. Het loutere feit dat deze beschikking bij verstek werd uitgesproken, doet geen afbreuk aan deze voormelde vaststelling die zoals aangegeven, niet wordt betwist door verzoeker. Verder blijkt dat in het administratief dossier ook nog een proces-verbaal van de politie van Malle terug te vinden is waaruit overduidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en dat er wel degelijk een woonstcontrole is uitgevoerd. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verweerder onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de beslissing. Waar verzoeker aangeeft dat hij niet gehoord werd, stelt de raad vast dat de gegevens van het administratief dossier betreffende de verblijfstoestand van verzoeker zeer duidelijk zijn, zodat verweerder over alle gegevens beschikte die hij nodig had om een beslissing te treffen en dat verzoeker bijgevolg niet diende gehoord te worden. Bovendien verduidelijkt verzoeker geenszins wat hij nog had kunnen aanbrengen in die zin dat de verweerder tot een andere beslissing zou komen zo verzoeker zou zijn gehoord. Verzoeker heeft in dit opzicht geen belang bij het aanvoeren van een schending van de hoorplicht.

Een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU